

AHSEN-İ SEFER

Kasım 2019. Lise son sınıftayım. Edebiyat öğretmenim Naciye Yıldız, Mevlânâ şiir yarışmasının bu yılki tarihinin geldiğini bildirdi. Tereddüt ettim, Mevlânâ hakkında bir malumatım yoktu yahut kalben hissetmiyordum ilahi aşkını. Validemle istişare ettim. Birkaç gün sonra validem, bana bir teklifle geldi: Konya'ya gidelim. Fakat nasıl? Meğer orada ikamet eden akrabalarımız varmış. Yolumuzu, vaktimizi tertip ettikten sonra Konya yolu göründü bize.

Yanımda kıymetlim ve senelerce bana yoldaş olan defterimle bu yolculuğun hayırlı olmasını temenni ediyordum. Nihayet istasyona vardık. Tren vasıtasıyla bu yolun lezzetini iyice tadacaktım. Yaklaşık yedi saat sürecekti yolculuğumuz. Validemin müsaadesiyle cam kenarına oturdum. Defterimi açtım, birkaç gün önce yazdığım üç kıtaya yeni mısralar dâhil ettim. Güneş'in ışıdığı yeşille ayrı bir mülhem oldum o gün. Gönlümde bir heyecan, hissedecek olmanın verdiği... Konya istasyonuna geldik. Bizi karşılamaya gelmişlerdi. Çevredeki birkaç yeri gezdik ancak çoğu yer restore ediliyordu. Mevlânâ Türbesi'ne vardığımızda ziyaret saati bitmişti. Sabır istiyordu vuslat. Eve döndük. Burkulmuş yüreğim sabredecekti, boğazımda yutamadığım bir cisim... Heyecanımın yerine henüz başka bir hissin geçmesine izin vermedim. Bekledim, bekledim. Sabah oldu, hazırlandım ve kavuşmaya yol aldım. Bahçe kapısından girdim, sancakların olduğu kapının önündeyim. İçeride bir ney sızlıyor, ben adım atamıyorum. Dakikalarca bekledim. Âcizliğim mâni oluyordu. O, gel diyordu. Artık girmeliydim. Baktım, dokundum, duydum. Vuslata kalan tek lahza beni titretiyordu. Onca derdi nasıl anlatacaktım? Sahi hisseder miydi anlatmadan? Kapısından girdiğimde kendimde değildim. Ben değildim ona yürüyen, yalnız yüreğimdi. İşittiğim tek nota onun ritmiydi. Önünde kaç dakika durdum bilmiyorum, ayrılmak istemiyordum. Gönlümde hâr, dilimde sükûtu vardı. Dinliyordu.. Oturdum mermere, baktım gelenlere. Kimi benliğinden soyutlanmış senin aşkına teslim. Kiminin elinde suni gözler, aşktan bihaber.

Müjgânlarım ıslak, kalemim durmak bilmiyor. Himmetini istiyorum Efendim! Sen gibi aşka kavuşmaktan, noksan çağım. Bu vuslatı nasıl sağlarım?

Cismim ayrıldı. Artık buraların havasını teneffüs etmeyecekti. Tren gelmişti. Fakat biz o trene yetişemedik. Rabbim bu ne güzel kader, ne güzel armağan. Tüm yaşadıklarımı bu nefesle demlemek nasip oldu. Bir gece daha doğdu üzerimize. Kelâmın aslı daha yazılmamıştı. Dem koyulaştı, yolu bekledi. İşte vakit, işte yol. Yinelendi yedi saat. Validem, ben ve defterim.. Bindik trene. Yedi saatin her lahzasını tam manâsıyla yaşadım, onunla. İçimde çağlayan kelâm ırmağından nasipleniyordu çayır çimenim. Yolun bitişine yakın duruldu ırmağım. İşte bitti derken, yağmur başladı gözlerimden. Validem de şâhit olup ıslanmıştı. Sürûrum o kadar büyüktü ki hamd ettim müsebbibime.

Maddi manevî bu yolculuğun sonunda elimde kalan şiir, Bursa yolcusu oldu. Kim bilir belki ardından bizi de çağıracaktı. Beklemek.. Gecelerden uykularımı aldı. Yâ Sabır! Diyerek dindirdim fırtınamı. Bir vakit gelen haberle sürûrum katlandı. Muhibrimden Allah razı olsun. Şimdi Bursa bekliyordu bizi. Validem ve beni. Gittik, gezdik, gördük. Hoşça karşılandık. Hoşça ayrıldık. Bir yol, bin yol açtı önümüze. Yolculuk hep hoş geçti, yoldaşım pek kıymetli. Şimdi o günleri yâd ediyorum, her seferinde hamd ediyorum. Vakit, şahıs, olay... Her şey için Elhamdülillah!